

Pohádka o Červené Karkulce

V jedné rodině žila jedna hodná a milá dívka. Každý ji měl rád, ale maminka s babičkou ji milovaly ze všech nejvíce. Babička jí ušila červený čepeček a podle něj jí začali říkat Červená Karkulka. Babička bydlela na samotě u lesa. Široko daleko nebyla žádná jiná chaloupka a babička se tam starala o lesní zvířátka, pravidelně jim dávala seno a starý chleba do krmelce a ošetřovala jim zraněné tlapy.

Jednou v létě maminka napekla koláče, do košíku přidala láhev vína a řekla Karkulce: „Babička má dneska svátek. Vezmi košík a zanes to babičce do chaloupky. Ale jdi rovnou, po cestě, ať se v lese nezatouláš!“ Karkulka pokývala hlavou a zvesela se vydala na cestu.

Poskakovala, až se jí copánky házely po zádech. Běžela po cestě k lesu. Vlevo měla pole, kde už sklízeli obilí, vpravo sad, kde za chvíli budou zrát krásná červená jablíčka. Vesnička jí brzy zmizela za zády, až se dostala do lesa. Samozřejmě, že maminku neposlechla, u vysokého dubu uhnula z cesty, aby na světlině u bažinky natrhala pomněnky pro babičku a vesele šlapala po měkoučkém mechu ke studánce a k potůčku. Bylo horko, a tak Karkulka neodolala, zula si boty a začala máchat nožky ve studené vodě. Vtom se před ní rozhrnulo ostružiní a proti Karkulce vyšel vlk. „Dobrý den, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se. Hlas mu skřípal, přestože se snažil mluvit dobrácky, aby Karkulku nepolekal.

Ale Karkulka ještě nikdy vlka neviděla a myslela si, že to je veliký pes. Proto se nic nebála a povídala vlkovi: „Jdu k babičce do chaloupky na louce za lesem. Má dnes svátek, a tak jí maminka upekla koláče.“ „Chceš ochutnat?“ nabízela vlkovi. Ten si přičichl ke košíku a ušklíbl se. „Maso nemáš?“ zeptal se znechuceně. „Nemám,“ odpovědělo děvčátko. „No, nevadí, koláč si nechám k večeři,“ řekl vlk. V duchu už ale přemýšlel, jak by dostal Karkulku „A kdepak bydlí tvoje babička?“ „Ty to nevíš?“ divila se Karkulka, „přece v chaloupce na louce za lesem. Půjdeš kousek na jih podle potoka, potom zahneš doleva k východu kolem paseky s oplocenkou a kolem krmelce, a už tam budeš.“ „Tak víš co, Karkulko, budeme závodit,“ navrhl vlk. „Ty půjdeš dolů kolem potoka a já na sever proti vodě. Schválně, kdo bude u babičky dřív. Karkulka se jen zasmála, popadla košík s koláči a vínem a vydala se na cestu.

Vlk šel kousek opačným směrem, ale za chvíli skočil do hustníku a hnal se křovím kolem tří skal rovnou na kraj lesa. Za chvíli už stál před babiččinou chaloupkou a klepal na dveře. „Kdopak to je?“ ozvalo se zevnitř. „To jsem já, Karkulka,“ zavolal tiše vlk. Babička se už nemohla vnučky dočkat a otevřela dveře.

Vlk se na ni vrhl a najednou ji spolkl. Potom si dal na hlavu její čepec, nasadil si na nos brýle a lehl si do postele. Vzal si babiččinu knížku a dělal, že čte.

Karkulka se zatím v lese honila za motýly, sbírala maliny na pasece, povídala si se srnkami u krmelce, až konečně došla k chaloupce. Zaklepala na dveře a zevnitř se ozval chraptivý hlas: „Kdopak to ťuká?“ Karkulka se zarazila, ale pak odpověděla: „To jsem já, babičko, vaše Karkulka.“ „Pojd' dál, děvenko, je otevřeno. Karkulka vešla dovnitř, a když spatřila vlka, podivila se: „Babičko, máte takový divný hlas.“ „I nediv se, děvče, napila jsem se studené vody a teď trochu stůňu.“ Karkulka tedy vyřídila pozdrav od maminky, postavila na stůl košík a šla dát babičce pusku. Ale jak ji uviděla zblízka, vylekala se: „Babičko, vy máte velké uši!“ „To abych tě lépe slyšela.“ „A babičko, vy máte velké oči!“ „To abych tě lépe viděla.“ „Ale babičko, vy máte velké zuby!“ podivila se Karkulka naposled. „To abych tě lépe mohl sníst!“ zařval vlk, vyskočil z postele a Karkulku spolkl! Jenže ta dvě veliká sousta ho velmi tížila. Svalil se zpátky do postele a tvrdě usnul.

Za malou chvíli šel kolem chaloupky myslivec, babiččin známý, byl nedaleko na posedu přepočítat jeleny. Zevnitř uslyšel podivné chrápání, a tak se podíval oknem dovnitř. Vidí tam vlka s velikým břichem, jak chrápe v babiččině posteli. Na nic nečekal, vběhl dovnitř a tesákem rozpáral vlkovi břicho. Z něj vyskočila Karkulka, za ní babička, obě živé a zdravé. Vlk zatím stále spal jako zabitý. Společně mu nasypali do břicha kamení, co přinesli z kraje lesa, a znovu ho zašili. Pak se schovali do kouta a čekali, co se bude dít.

Vlk se za chvíli vzbudil a zaskuhral: „To mám ale žízeň!“ Dovlekl se ke studni, co stála před chaloupkou vedle hrušně, nahnul se nad ni a kamení ho stáhlo dolů. Žbluňklo to a vlk se utopil. Babička pak pohostila myslivce vínem a koláči, najedli se a myslivec Karkulku odvedl po cestě domů. Pro jistotu, kdyby zase potkala nějakého vlka.